for Eremtiden — jeg haaber til næste Efteraar — atter tager Forslaget op, til *at sætte Kvindens Ægteskabsalder op til i det mindste 18 Aar.* I enkelte Tilfælde, hvor Svangerskab eller andre tvingende Omstændigheder er til Stede, kunde der maaske gives Myndighederne Lov til at gøre Undtagelser ned til 16 Aar.

Det volder næppe mange Ulykker, om ogsaa en og anden Ungmø skal vente paa sin Brudgom til hun bliver de 18 Aar gammel. Derimod kunde det dog hænde, at adskillige sørgelige Forhold aldrig blev stiftet, om hun betænkte sig det Par Aars Tid med. Dermed blev næppe nogens berettigede Interesse gaaet for nær.

Ellers sætter jeg ikke saa megen Pris paa Samfundets Formynderskab overfor Individerne — paa mange Omraader burde det sikkert indskrænkes —, men her finder jeg dog, at man har været ligesom lidt for letsindig.

H. A. Hansen.

Efter Redaktionens Anmodning skal jeg straks svare herpaa, og mit Svar er da, at jeg efter al Rimelighed — jeg maa nemlig forbeholde mig en nøjere Undersøgelse af Spørgsmaalet — vil være ganske enig med Hr. H. A. Hansen. At vi ikke vedtog dette Punkt, laa nærmest i, at vi overhovedet — for ikke at berede vort Forslag ufornødne Vanskeligheder — indførte saa faa Forandringer i det bestaaende som muligt. Dertil kommer, at de Tilfælde, hvor en Pige under 18 Aar indgaar Ægteskab, vist er saare faa, og at man da samtidig bør søge forandret den endnu mere urimelige Bestemmelse i Straffelovens § 174, at det kun er strafbart at forføre en Pige under 16 Aar; efter den Tid skal hun selv bære det fulde Ansvar for sin Eftergivenhed. Ogsaa her burde Aldersgrænsen sikkert forhøjes til 18 Aar.

Sv. Høgsbro.

Timelærerinder.

En Diskussion, som mulig kunde have Interesse for dette Blads Læsere, er nylig ført og tilendebragt i et nyt Skoleblad, „Skole og Samfund", som udkommer i Silkeborg. Anledningen